

Η ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΤΩΝ ΣΤΡΙΓΓΑΩΝ

(Διήγημα κατά παράδοσιν)

— Μάνα, ἀνθρωπινὸ σκότι 'πεθύμησα..

— Ἄφ' τους νὰ κοιμηθοῦνε, ἀπήντη-
σεν ἐκείνη χαμηλῆ τῆ φωνῆ.

Ἡ κόρη ὡς καὶ ἡ μήτηρ ἀνῆκον εἰς τὸ
σωματεῖν, ὡς εἶπεῖν, τῶν στριγγῶν,
οὐσιωδῶς σμικρυνθέν κατὰ τὴν ἐποχὴν
καθ' ἣν λαμβάνουσι χώραν ἀ γεγονότα
ταῦτα, τῶν ἀνθρωπομόρφων τούτων τερά-
των τῶν ὑψηλῶν καὶ λιποσάρκων, μὲ τοὺς
παμμεγέθεις καὶ κοκκινωποὺς ὀφθαλμοὺς,
τὰ ὀποῖα, ἐκτὸς τῶν ἄλλων μαγικῶν καὶ
μαντικῶν ιδιοτήτων των, ἐπεζήτουν, ὡς
ἐπὶ τὸ πολὺ, τὸ ἦπαρ τῶν ἀνθρώπων ἀ
πορροφῶντα αὐτὸ ἐκ τοῦ στόματος. ἀφ'
οὐ πρῶτον διὰ τῆς ναρκωτικῆς τῶν ιδιο-
τητος καθίστων αὐτοὺς ἀναισθητοὺς.

Εἶχεν ὑπανδρευθῆ ἀγρότην τινα μεθ' οὗ
ἔζη ἐν τῇ ἐξοχῇ. Ἐκεῖ δέ, καίτοι μακρὰν
τοῦ κόσμου, δὲν εἶχεν ἀποβάλλει τὰς μυ-
σαράς τῆς ἔξεις, καὶ ἡ στέρησις τῆ διή-
γειρε ζωρότερον τὸν πόθον ἀπεφάσισε
λοιπὸν νὰ πληρώσῃ αὐτὸν καὶ ὑπέκρυψε
τοὺς σκοποὺς τῆς ὑπὸ τὸ πρόσχημα ἐπι-
σκέψεως.

— Αἶ, τί λές, Πέτρο, εἶπε πρὸς τὸν
συζυγόν τῆς, ἐν ᾧ τὸ βλέμμα τῆς ἐμαρ-
τύρει ἀδημονίαν ἐπὶ τυχὸν διυθησομένη ἀ-
πιφατικῇ ἀπαντήσει, τί λές, πηγαινόμεν
αὔριο νὰ ἐπισκερθῶμεν τοὺς συγγενεῖς 'ς
τὸ σπίτι;

Τὴν ἐπιούσαν ᾧδευον πρὸς τὴν πόλιν,
ἔπου ἔφθασαν διαβάντες ὄρητικὸν χεί-
μακρον, μετὰ πορείαν μιᾶς ὥρας. Διεσκέ-
λιζον δὲ τὴν αὐλιον θύραν ὅτε, πλέον ὃ
ἡλιος εἶχε δύσει καὶ τὸ σκότος ἤρξατο
συνεπιφέρειν δριμύ τὸ ψῦχος, ἐν ᾧ ἐν τῇ
ἐστίᾳ τοῦ δωματίου, εἰς ὃ εἰσῆρχοντο οἱ
δύο σύζυγοι, ἔκαιε σπινθηροβολοῦσα φω-
τοβόλος πυρὰ. Τὸ ἐσπέρας παρετέθη λιτὸν
δεῖπνον ἐκ κρεάτων ἐψημμένων, ὧν ἕτερον
μέρος ἤρτητο ἐκ παρακειμένης ἀρπάγης·
τὸ δεῖπνον ἐτελείωσεν εὐθύμως. Ὁ σύζυ-
γος μετὰ τοῦ εὐρισκομένου ἐκεῖ κατὰ τύ-

χην ἐξαδέλφου του, προσφασθέντες κό-
πωσιν, εἶχον παραδοθῆ ἤδη εἰς τὰ ἀγκά-
λας τοῦ Μορφέως, ὅτε ἠκούσθησαν οἱ ἀνω-
τέρω ψιθυρισμοί.

— Νὰ ἰδοῦμε, κόρη μου, ποῖος ἀπὸ
τοὺς δύο εἶνε παχύτερος, ἐπανάλαβε μετὰ
τῆς αὐτῆς προφυλάξεως, διακόπτουσα
τὴν πρὸ ἰκανῆς ὥρας κρατοῦσαν βαθεῖαν
σιγὴν.

Καὶ ἄμ' ἔπος ἄμ' ἔργον. Ἐγερθεῖσα ἐβά-
δισεν ἀκρουποδητί, προσπαθοῦσα, ὑπὸ τὰς
τελευταίας καί, οὕτως εἶπεῖν, ἐναγωνίους
ἀναλαμπὰς τοῦ σθεννυμένου πυρός, νὰ
κρίνῃ περὶ τοῦ πάχους κατὰ πρῶτον τοῦ
ἐξαδέλφου τῆς ἐκ τοῦ βάρους τοῦ ποδὸς
τοῦ ἀνεγείρουσα αὐτόν.

Ἐν καιρῷ κινδύνου ἐμπνεόμεθα πολλὰ-
κις τὰ δυσληπτότερα τεχνάσματα· καὶ
αὐτὸς μεμνημένος ἄλλως τε περὶ τῶν δια-
τρεχόντων, ἀνήγειρε μόνος ἐλαφρῶς τὸν
πόδα ἀποφεύγων οὕτω τὸν κίνδυνον. Κα-
θότι εἶχεν ἀκούσει καὶ νοήσει τὰ πάντα
προσποιούμενος τὸν κοιμώμενον.—ἐν ᾧ τὰ
σκότῃα τοῦ συντρόφου του εὐρίσκοντο ἤδη
ἐπὶ τῆς πυρᾶς ὅπως χρησιμεύσωσιν εἰς,
οἶοναί, ἐπιδόρπιον.

— Ἄμ' δὲν πάμε νὰ πάρουμε καὶ ἴλι-
γάκι κρασί ἀπὸ τὸ κατώγι; ὑπετονθό-
ρυσεν ἡ κόρη.

Καὶ χειραγωγούμεναι ἀπήρχοντο ἐν τῷ
μέσῳ τοῦ σκότους.

Ἐν τῷ μεταξύ ὃ ἐκ τοῦ ληθάργου ἀ-
φυπνισθεῖς ἐπληροφορήθη τὰ πάντα ἐκ
τοῦ παρακοιμωμένου του καὶ ἀνέζησε φα-
γὼν τὸ ψηνόμενον ἠάρτου, ἀντικατα-
στήσας οὕτω τὸ ἀπολεσθέν. Ἡ φωνὴ τοῦ
ἀλέκτορος ἐσήμαινε τὴν ἀνατολὴν τῆς
Ἡοῦς, ὅτε οἱ δύο ἄνδρες ἠγέρθησαν ὁμό-
σαντες τὴν ἐντελῆ καταστροφὴν τοῦ ἐπα-
ράτου αὐτοῦ γένους.

Οἱ δύο σύζυγοι ἐπιστρέφουσιν εἰς τὴν
ἐξοχικὴν τῶν οἰκίαν· οἱ διαβάται δὲν
ἤρχισαν ἀκόμη ν' ἀναφαίνωνται ἐπὶ τῆς
ὁδοῦ. Εἶχον φθάσει ἤδη εἰς τὸν γνωστὸν

χείμαρρον, ὅτε ὑπὸ τὰ κροτοῦντα τούτου κύματα ἡ γυνὴ αὐτὴ εὔρε τον θάνατον.—
'Αλλὰ δὲν ἦτο αὐτὴ μόνη.

— Εἶμαστε πενήντα ἐδῶ μέσα ἔς αὐτὴ τὴν πόλιν· ἔλεγεν εἰς τὸν ἀνεψιὸν τῆς ἡ μήτηρ τῆς ἀφ' οὗ τῷ ἀπεκάλυψεν ὅτι ἐγνώριζε τὰ πάντα...—'Εγὼ θὰ σὲ συμβουλεύσω νὰ τῆς καταστρέψῃς ὄλαις, ἐξηκολούθησεν, ἀλλὰ ἐμένα νὰ μοῦ ὑποσχεθῆς ὅτι δὲν θὰ μὲ πειράξῃς.

— Σοῦ τὸ ὑπόσχομαι!

— Νὰ ἀνάψῃς φούρνον, καὶ ἐγὼ θὰ τῆς μαζεύσω ἐδῶ ἀφ' οὗ τῆς μεταβάλλω εἰς κότταις· ἔπειτα νὰ τῆς κλείσῃς μέσα ἐδῶ, καὶ ὕστερα ἴσὸ φούρνον.

Καὶ ὁ ὄλεθρος ἐπετελέσθη μὴδ' αὐτῆς τῆς προδότιδος ἐξαιρουμένης.

— "Αχ! παιδίμου, ζῆτε σὲ πολὺ καλαῖς ἡμέραις ἐπανελάμβανεν ὀγδοηκοντοῦ τις γράϊα, ἀποτεινομένη προσηνῶς πρὸς ὠραίαν ξανθόμαλλον ἐγγονήν τῆς, ἥτις ἐπέμενε ν' ἀποκαλῆ τὴν μικρὰν ἀδελφὴν τῆς διὰ τοῦ ὀνόματος τῆς *στρίγγλας*. Ζήτησε σὲ ἡμέραις ὅπου ὁ τόπος ἐξημερώθηκε λίγο· πού νὰ ξέρῃς ὅτι αὐταῖς ἡ στρίγγλαις... "Αχ! παιδί μου, ἀκουσε.

Καὶ ἤρχισε νὰ διηγῆται ὅσα ἤδη ἀνεφέραμεν.

Ἐπανοχωρήτης

ἸΣΤΗΝ ΑἸΝΟΙΣΗ

(Κατὰ τὸ γερμανικὸν τοῦ Σίλλερ.)

Γλυκεῖα κι' ὠραία ἀνοιξή, τῆς φύσεως καμάρι,
μὲ τάνη σου τὰ δροσερά,
τῶν κάμπων μας κροφὴ χαρά,
μεγάλῃ οὐράνια χάρη!

Ἦρθες καὶ πάλι, καθὼς ποῖν, λουλουδοστολισμένη.
κι' ὄλον μὲ πόθο ἡ καρδιά,
γὰ τὴν περίσσια σ' ἐμμορφιά,
μ' ἀγάπῃ σὲ προσμένει.

Θυμᾶσαι: τὴν ἀγάπῃ μου, ὃ ζηλεμένη ὦρα;
ὅπου μ' ἐγνώρισε ἐκεῖ
ἴσ τὴ γλῶσσί σου τὴ μαγική;
ἴσ μ' ἀγαπᾷ καὶ τώρα;

Γιὰ κείνη τότε μούδιαις μικρόλουλούδι ἔνα.

Ἔρχομαι πάλι μὲ καλὸ,
πέφτω καὶ σὲ παρακαλῶ,
μοῦ εἰδίαις κ' ἄλλο ἔνα!...

Γλυκεῖα κι' ὠραία ἀνοιξή, τῆς φύσεως καμάρι,
μὲ τάνη σου τὰ δροσερά,
τῶν κάμπων μας κροφὴ χαρά,
μεγάλῃ οὐράνια χάρη!

Ἐ π ο ψ.

Ο ΝΑΥΑΡΧΟΣ ΤΟΥ ΒΡΟΥΙΛΛΑΡ

ΚΑΝΑΔΙΚΗ ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ

Οἱ κάττοιχοι τοῦ κάτω Ἀγίου Λαυρεντίου θὰ διέψευδον τὴν καταγωγὴν των, ἐὰν δὲν εἶχον ἀσυνήθη τινα κλίσειν πρὸς τὸ μυατηριώδες. Τὰ τέκνα ταῦτα τῆς γηραιᾶς Ἀμερικῆς καὶ Νορμανδίας διετήρησαν ἀλώβητον τὸν πρὸς τὰς μυθώδεις διηγήσεις ἔρωτα, τὰς ὠραίας ἐκείνας παραδόσεις, τὰς ὁποίας διηγούνται οἱ γέροντες τὴν ἐσπέραν ἐν ὠραῖς ἀγρυπνίας: διηγῆσαι πατριωτικᾶς, ἐνθα γίνεται λόγος περὶ μαχῶν ἔκπαλαι λαβουσιῶν χώραν μετὰ τῶν Ἀγγλων ἀρχαίας περὶ ἀπαλαιῶν τόπων ἀναμνήσεις, τὰς ὁποίας τόσον ἀγαπῶσιν οἱ Γαλλο-Καναδικοὶ διηγῆσαι, τέλος, φρικαλέας, αἵτινες προξενούσι ῥίγος εἰς πάντα ἡσύχως ἀκρόωμενον αὐτάς.

Μία ἐκ τῶν παραδόσεων τούτων εἶνε καὶ ὁ *Ναύαρχος τοῦ Βρουίλλαρ*: ἐὰν μεταξὺ τῶν ἄλλων ἐπροτίμησα αὐτὴν, τὸ ἔπραξα διότι τὴν παραδόσιν ταύτην μοὶ διηγῆθη, ὑπὸ περιστάσεις ὄλωσ' ἐκτάκτους, γέρον ἀλιεύς, εἰς αὐτὸ ἐκείνου τὸ μέρος, ἐνθα ἔλαθε χώραν τὸ συμβεβηκὸς τοῦτο, καὶ μὲ τὴν ἀρχαίαν ἐκείνην Γαλικὴν γλῶσσαν τοῦ 17ου αἰῶνος, τὴν ὁποίαν ὀμιλοῦσιν οἱ συμπατριῶται μας Καναδοί, καὶ τὴν ὁποίαν ποικίλλουσιν διὰ ναυτικῶν λέξεων καὶ ἐκφράσεων, αἵτινες ἀνακαλοῦσιν ἐν ἐμοὶ τὴν Νορμανδίαν, τὴν πάτριον γῆν.

* *

*

Ἦτο κατὰ τὸ 1711, ὅτε ἡ Γαλλία